

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/65/2016
Identifikačné číslo spisu:	7712202416
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Krajčovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7712202416.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ZACHEM, a.s. Strážske, so sídlom Námestie osloboditeľov 70, 071 01 Michalovce, IČO: 31 730 191, zastúpeného Mgr. Zuzanou Bdžochovou, advokátkou, so sídlom Mickiewiczova 6, 811 07 Bratislava, proti žalovaným: 1/ Chemko, a.s. Strážske v likvidácii, so sídlom Moskovská 13, 811 08 Bratislava, IČO: 31 724 582, zastúpenému advokátskou kanceláriou Advokát Pirč, s.r.o., so sídlom kpt. Nálepku 17, 040 01 Košice, IČO: 36 855 910, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát JUDr. Ján Pirč, 2/ MH Manažment, a. s., so sídlom Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava, IČO: 50 088 033, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Radomír Bžán, s. r. o., so sídlom Nám. Ľ. Štúra 2, 811 02 Bratislava, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát JUDr. Radomír Bžán, 4/ B-MEHAZ s.r.o., so sídlom Biskupský dvůr 2095/8, 110 00 Praha 1 - Nové Město, Česká republika, IČO: 27 394 956, zastúpenému advokátskou kanceláriou AK - TARABČÁK, s.r.o., so sídlom Hlavná 13, 080 01 Prešov, IČO: 36 859 109, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát JUDr. Jozef Tarabčák, 5/ SBF a.s., so sídlom Kuzmányho 8, 010 01 Žilina, IČO: 35 746 220, v konaní o zaplatenie sumy 29 874 526,98 eur (pôvodne 900 000 000,- Sk) s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce, pod sp. zn. 16Cb/I/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. septembra 2014, č. k. 2Cob/125/2014-484, 2Cob/126/2014-484, takto

rozhodol:

Dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. septembra 2014, č. k. 2Cob/125/2014-484 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. septembra 2014, č. k. 2Cob/126/2014-484 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce rozsudkom zo dňa 12. júna 2013, č. k. 16Cb/1/2012-336, v znení opravného uznesenia Okresného súdu Michalovce zo dňa 20. septembra 2013, č. k. 16Cb/1/2012-372 a v znení opravného uznesenia Okresného súdu Michalovce zo dňa 6. novembra 2013, č. k. 16Cb/1/2012-391, návrh žalobcu zamietol s tým, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov konania vo výške 867 514,78 eur, na účet právneho zástupcu žalovaného v 1. rade, č.ú. 2401750055/0200, ktorý je vedený vo VÚB, a.s., do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalovanému v 2. rade náhradu trov konania vo výške 290 342,53 eur, na účet právneho zástupcu žalovaného v 2. rade, ktorý je vedený v PRIMA banka Slovensko, a.s., pobočka Banská Bystrica, č.ú.

1294853002/5600 s uvedením variabilného symbolu VS 3712012, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalovanému v 4. rade náhradu trov konania vo výške 301 585,96 eur, na účet právneho zástupcu žalovaného v 4. rade, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovanému v 5. rade náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca sa v konaní vedenom proti žalovaným v 1., 2., 4. a 5. rade domáhal, aby mu zaplatili spoločne a nerozdielne náhradu škody v sume vo výške 900 000 000,- Sk, ktorú mu spôsobili svojím konaním. Toto konanie spočívalo v tom, že žalovaný v 2. rade neoprávnene a v rozpore so Zmluvou o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1613/1996 uzavretou dňa 7. novembra 1996, v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 13. marca 2001, neumožnil žalobcovi, ako kupujúcemu, splatiť v dohodnutej lehote splátku kúpnej ceny predaných akcií za rok 2002, v sume 7 600 000,- Sk a umožnil žalovanému v 1. rade, že ten od 15. januára 2003, ako ručiteľ, v rozpore so zákonom splnil uvedený dlh namiesto žalobcu. Žalovaný v 1. rade potom dňa 14. marca 2003 uzavrel neoprávnene komisionársku zmluvu so žalovaným v 5. rade ako komitentom. Cez Burzu boli následne predmetné akcie predané a v konečnom dôsledku ich nadobudol žalovaný v 4. rade, a to v rozpore s predbežným opatrením. Vzhľadom na uvedené žalobca stratil pozíciu majoritného akcionára v spoločnosti žalovaného v 1. rade (namiesto 70,5 % podielu, mal iba podiel vo výške 35,56 %), z toho dôvodu sa nemohol a ďalej nemôže podieľať na riadení spoločnosti a na zhodnocovaní majetku žalovaného v 1. rade, čím došlo a dochádza k zníženiu hodnoty jeho majetku, keď žalovaný v 1. rade previedol neoprávnene svoj majetok na tretie osoby. Žalobcovi takto vznikla nielen skutočná škoda, ale aj ušlý zisk, lebo jeho majetok sa nezáväčšil o predpokladané výnosy a úžitky. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti podotkol, že žalobca nepredložil, ani nenavrhol žiadne dôkazy na potvrdenie jeho tvrdení, a to ani pokiaľ ide o výšku škody 900 000 000,- Sk, ktorú zdôvodnil tým, že ju považuje za adekvátnu.

3. Súd prvej inštancie vzhľadom na výsledky dokazovania skonštatoval, že žalovaný v 1. rade neporušil predmetnú Zmluvu v spojení s jej Dodatkom, neporušil ani predmetnú záložnú zmluvu, ani žiadne zákonné ustanovenie, preto ani nemôže niesť zodpovednosť za škodu, ktorej náhrady sa žalobca domáha. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie zamietol návrh vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Nakoľko v konaní nebolo preukázané protiprávne konanie žalovaného v 2. rade, ako to pre ustálenie zodpovednosti za škodu predpokladá ust. § 373 Obchodného zákonníka, teda, že povinný nahradiť škodu spôsobenú druhej strane je iba ten, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, súd preto návrh voči žalovanému v 2. rade zamietol. Žalovaný v 4. rade preukázateľne nadobudol predmetné akcie od žalovaného v 3. rade (voči ktorému bolo konanie právoplatne zastavené) v čase kúpy ako od riadneho vlastníka, nakoľko ich tento kúpil zákonným spôsobom cez predmetný obchod na Burze. V konaní nebolo preukázané žiadne protiprávne konanie žalovaného v 4. rade, ktorým by v príčinnej súvislosti spôsobil žalobcovi škodu, spočívajúcu v zmenšení jeho majetku predajom predmetných akcií, preto súd zamietol návrh smerujúci voči žalovanému v 4. rade. Keďže nebolo preukázané v tomto konaní ani protiprávne konanie žalovaného v 5. rade, nakoľko ten mal preukázateľne riadne oprávnenie na obchodovanie s predmetnými akciami, postupoval pri ich predaji v zmysle platnej komisionárskej zmluvy (uzavretej so žalovaným v 1. rade) a pri obchodovaní s predmetnými akciami dodržal zákonný postup, súd zamietol návrh aj ohľadne žalovaného v 5. rade. Nebolo totiž preukázané žiadne protiprávne konanie žalovaného v 5. rade, ktorým by bola v príčinnej súvislosti spôsobená žalobcovi škoda, ktorej náhrady sa domáha. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie v závere skonštatoval, že zamietol návrh v celom rozsahu, nakoľko v konaní nedošlo k preukázaniu základu nároku na náhradu škody, ktorého sa žalobca domáhal, z dôvodu nepreukázania protiprávneho konania žalovaných, ktoré je potrebné pre ustálenie ich zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 373 Obchodného zákonníka.

4. Okresný súd Michalovce uznesením zo dňa 9. augusta 2013, č. k. 16Cb/1/2012-354, návrh na prerušenie konania zamietol. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že pre dané konanie nemá význam posúdenie, či žalovaný v 1. rade (ne)platne vstúpil v roku 2009 do likvidácie a poukázal pri tom na skutočnosť, že predmetom daného konania je náhrada škody za obdobie do roku 2007, pričom žalovaný v 1. rade vstúpil do likvidácie až v roku 2009.

5. Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, napadnutým rozhodnutím zo dňa 25. septembra 2014, č.

k. 2Cob/125/2014-484, 2Cob/126/2014-484, uznesenie Okresného súdu Michalovce o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zo dňa 9. augusta 2013, č. k. 16Cb/1/2012-354 a rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 12. júna 2013, č. k. 16Cb/1/2012-336, v znení opravného uznesenia Okresného súdu Michalovce zo dňa 20. septembra 2013, č. k. 16Cb/1/2012-372 a v znení opravného uznesenia Okresného súdu Michalovce zo dňa 6. novembra 2013, č. k. 16Cb/1/2012-391, potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy odvolacieho konania vo výške 72 233,20 eur k rukám právneho zástupcu JUDr. Advokát Pirč, s.r.o. do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, žalovanému v 2. rade trovy odvolacieho konania vo výške 108 354,49 eur k rukám právneho zástupcu KOVAL & spol., advokátska kancelária, s.r.o. do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, žalovanému v 4. rade trovy odvolacieho konania vo výške 90 295,41 eur k rukám právneho zástupcu AK - TARABCAK, s.r.o., Hlavná 13, Prešov, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo vzťahu žalobca a žalovaný v 5. rade účastníkom odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

6. V súvislosti s napadnutým uznesením súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že napriek procesnému pochybeniu zo strany súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol o návrhu na prerušenie konania až po vyhlásení rozsudku vo veci samej, lebo nemal v tom čase inú možnosť, uvedená vada konania nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

7. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a skonštatoval, že podľa jeho názoru je vecne správny, preto ho podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. K námietke žalobcu, týkajúcej sa pridelenia veci nezákonným postupom, čoho dôsledkom bol súd nesprávne obsadený a tým malo byť žalobcovi odňaté základné právo na zákonného sudcu, odvolací súd uviedol, že pôvodne bolo konanie vedené pod sp. zn. 18Cb/1/2007 pridelené náhodným výberom prostredníctvom elektronickej podateľne (ust. §51 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z.) prijaté dňa 8. januára 2007 sudcovi prvostupňového súdu JUDr. Vincentovi Svobodovi do senátu 18Cb. Po vylúčení JUDr. Vincenta Svobodu z prejednávania a rozhodovania vecí, vec bola dňa 16. januára 2007 pridelená do súdneho oddelenia JUDr. Pavlovi Naďovi. Odchod JUDr. Pavla Naďa na Krajský súd v Košiciach s účinnosťou od 1. januára 2008 (Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce na rok 2008) mal za následok, že zostatky neprávoplatných a nerozhodnutých vecí k 31. decembra 2008 z registra Cb sa rozdelili náhodným výberom pomocou technických prostriedkov medzi senáty vybavujúce agendu na danom úseku (t. j. na úseku Cb). V roku 2008 vybavovali agendu úseku Cb senáty 18Cb - JUDr. Vincent Svoboda a 16Cb - Mgr. Daniela Pristášová. Keďže JUDr. Vincent Svoboda bol z prejednávania a rozhodovania vylúčený, v zmysle rozvrhu práce sa zákonným sudcom stal druhý sudca obchodnoprávneho oddelenia Mgr. Daniela Pristášová. V súlade s ust. § 152 ods. 2 zákona č. 543/2005 Z. z. sa vylúčená vec zapísala do súdneho registra Mgr. Pristášovej, nakoľko táto rozhodla o jej vylúčení, pričom vylúčená vec bola vedená pod novou spisovou značkou.

8. K namietaniu žalobcu, že konajúca sudkyňa je podľa jeho názoru vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, odvolací súd uviedol, že vedenie konania, resp. samotný postup pri prejednávaní vecí nie je dôvodom na vylúčenie konajúcej sudkyne.

9. V súvislosti s doručovaním výzvy fyzickej osobe Ing. V. S. zo dňa 8. januára 2013 adresovanej žalobcovi žalovaným v 2. rade (ďalej len „výzva“), odvolací súd poznamenal, že nesúlad označenia adresáta zásielky s STN (za predpokladu, že je jej adresát zrejmy) nemá vplyv na účinky doručenia. Odvolací súd upriamil pozornosť na to, že sa predmetná výzva dostala do dispozičnej sféry žalobcu a žalobca o nej preukázateľne vedel. Ohľadom neplatnosti výzvy ako právneho úkonu z hľadiska neurčitosti začiatku plynutia jednomsačnej lehoty odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že vo výzve je začiatok plynutia lehoty jasne a zrozumiteľne určený na „deň doručenia“ výzvy. Výzva odkazuje na čl. IV. odsek 6 zmluvy č. 1613/1996, v ktorej je lehota určená ako „jednomsačná“. Napriek tomu, že vo výzve bolo uvedených „30 dní“, v spojení s odkazom na konkrétny bod zmluvy túto výzvu nerobí nezrozumiteľnou ani neurčitou, teda neplatnou podľa ust. §37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

10. Odvolateľ vo svojom odvolaní namietal aj nedoručenie listu zo dňa 3. marca 2003, ale z vykonaného

dokazovania mal odvolací súd za preukázané, že daný list doručovaný bol a zásielka sa odosielateľovi vrátila ako nedoručená (nevyzdvihnutá v odbernej lehote), pričom uvedené sa vzťahuje aj na zásielku zo dňa 17. februára 2003.

11. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že úhradou zabezpečenej pohľadávky veriteľovi ručiteľom namiesto záložného dlžníka zaniklo záložné právo odvolací súd zdôraznil, že nakoľko sa jedná o záložné právo k cenným papierom podľa ust. § 9 ods. 2 a ust. § 48 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch (ďalej len „zákon č. 566/2001 Z. z.“), resp. ust. § 39 zákona č. 600/1992 Z. z. o cenných papieroch (ďalej len „zákon č. 600/1992“) v spojitosti s ust. § 163 ods. 6 a ods. 8 zákona č. 566/2001 Z. z., tak subsidiárne sa na toto vzťahuje právna úprava záložného práva obsiahnutá v Občianskom zákonníku. Z uvedeného dôvodu odvolací súd upriamil pozornosť na ust. § 151c ods. 3 Občianskeho zákonníka (v znení po 1. januári 2003) v spojitosti s ust. § 9 ods. 2 a ust. § 48 ods. 1 zákona č. 566/2001, resp. ust. § 39 zákona č. 600/1992, z ktorého vyplýva, že záložné právo k cenným papierom prechádza priamo zo zákona na nadobúdateľa pohľadávky pri prevode alebo prechode pohľadávky zabezpečenej záložným právom na nadobúdateľa pohľadávky, a to platí aj vtedy, ak ide o inú zmenu v osobe oprávnenej zo zabezpečenej pohľadávky. V prejednávanej veci žalovaný v 1. rade, ako ručiteľ, ktorý splnil za žalobcu jeho záväzok, za ktorý ručil, nadobudol voči dlžníkovi (žalobcovi) podľa ust. § 308 Obchodného zákonníka práva veriteľa a stal sa sám veriteľom dlžníka (žalobcu) v rovnakom rozsahu ako pôvodný veriteľ. K výkonu práv záložného veriteľa, ktorým sa stal žalovaný v 1. rade, odvolací súd uviedol, že k nemu došlo po registrácii zmeny v evidencii vedenej centrálnym depozitárom (12. marca 2003), teda 14. marca 2003, kedy bola uzavretá komisionárska zmluva so žalovaným v 5. rade. Odvolací súd skonštatoval, že rozsah akcií, na ktorý sa vzťahovala realizácia záložného práva podľa oznámenia Centrálného depozitára cenných papierov Slovenskej republiky, a.s. zo dňa 19. septembra 2011 zodpovedal rozsahu vykonaných splátok.

12. V rámci priznania trov konania žalobca namietal, že mu bolo priznané 70 % oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a súd prvej inštancie na uvedenú skutočnosť neprihliadol. Odvolací súd zdôraznil, že uvedené oslobodenie sa vzťahuje len na úhradu súdnych poplatkov, a nie na úhradu trov účelne vynaložených úspešnou protistranou. V tejto súvislosti odvolací súd doplnil, že pre použitie ust. § 150 O. s. p., podľa ktorého by súd úspešným žalovaným náhradu trov konania nepriznal, je nevyhnutná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, avšak v danom prípade tieto dané nie boli.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) v zákonnej lehote dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. f/ a g/ O. s. p. (žalobca mal pravdepodobne na mysli ust. § 237 ods. 1 písm. f/ a g/ O. s. p., nakoľko dovolanie bolo podané po 1. januári 2015) v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. Tvrdil, že v konaní sa mu odňala možnosť konať pred súdom a rozhodoval súd nesprávne obsadený. Konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

14. V rámci dovolania žalobca upriamil pozornosť na to, že postupom prvostupňového a odvolacieho súdu, boli porušené jeho ústavné práva na súdnu ochranu a základné zákonné princípy spravodlivého občianskeho súdneho konania, čím sa mu odňala možnosť konať pred súdom. Dovolateľ vidí uvedenú vadu v tom, že vec nebola pridelená sudcom prvého stupňa zákonným postupom, v dôsledku čoho bol súd nesprávne obsadený, a tým mu bolo odňaté základné právo na zákonného sudcu. V tejto súvislosti dovolateľ namietal, že sa odvolací súd vôbec nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou ohľadom pridelenia veci zákonnému sudcovi. Dovolateľ poukázal na to, že zo súdneho spisu vyplývalo pridelenie veci sudkyňi JUDr. Magde Chudovej dňa 17. apríla 2007, čím sa táto stala sudkyňou v zmysle ustanovení zákona, t. j. zákonnou sudkyňou. S prihliadnutím na obsah spisu podľa dovolateľa nie je zrejmé, prečo v čase vedenia veci zákonnou sudkyňou JUDr. Magdou Chudovou bola vec dňa 1. januára 2008 znova pridelená ako nevybavená vec po JUDr. Pavlovi Naďovi Mgr. Daniele Pristášovej. Dovolateľ zároveň tvrdí, že vylúčenie veci na samostatné konanie nemalo byť pridelené sudkyňi Mgr. Daniele Pristášovej, nakoľko podľa rozvrhu práce prvostupňového súdu na rok 2012 Mgr. Daniela Pristášová nebola pre rok 2012 pridelená do obchodného oddelenia, ale len do občianskoprávneho

oddelenia, pričom register „16Cb“ nebol vôbec vytvorený. Na základe uvedeného dovolateľ skonštatoval, že vec bola pridelená v rozpore s ust. § 152 ods. 2 zákona č. 543/2005 Z. z. a rozvrhom práce súdu platným pre rok 2012. Podľa dovolateľa mala byť vylúčená vec pridelená náhodným výberom.

15. Dovolateľ ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ani vo výroku, ani v odôvodnení, neobsahuje záver, resp. výslovné stanovisko, odvolacieho súdu o námietke zaujatosti sudcu, t. j., či na prvom stupni rozhodoval vylúčený sudca. V tejto súvislosti dovolateľ namietal nezákonný postup sudkyne (pravdepodobne Mgr. Daniely Pristášovej) voči nemu, ktorý spočíval v nedoručovaní podaní žalovaných vo veci samej žalobcovi, čím došlo k porušeniu tzv. princípu „rovnosti zbraní“ zaručenému medzinárodnými zmluvami.

16. Okrem iného dovolateľ namietal, že odvolací súd rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, a to napriek tomu, že žalobca odvolaciemu súdu riadne a včas oznámil, že s takýmto postupom nesúhlasí, nakoľko mal záujem riadne uplatniť všetky svoje základné práva ako účastníka súdneho konania. S poukazom na Oznámenie (č. l. 478) v zmysle ust. § 156 ods. 1 a 3 O. s. p., datované dňa 19. septembra 2014, vyvesené dňa 19. septembra 2014, zvesené: nevyplnené (ďalej len „Oznámenie“), dovolateľ namietal, že 5 dňová lehota nemohla byť zachovaná v súlade s ústavným právom na súdnu ochranu, keďže na úradnej tabuli súdu mohlo byť Oznámenie prístupné iba 3 celé dni pred dňom pojednávania. Uvedeným postupom odvolacieho súdu, podľa tvrdení dovolateľa, došlo zo strany súdu k odňatiu možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolateľ vo svojom dovolaní spochybnil splnenie zákonných podmienok, správnosť a zákonnosť postupu odvolacieho súdu.

17. Dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu aj po stránke jeho zákonnosti s odôvodnením, že nedostatky prvostupňového konania, ktoré žalobca vytýkal v odvolaní, neboli odstránené a zákonným spôsobom napravené ani v rámci odvolacieho konania. Podľa dovolateľa súdy nerozhodli na základe skutkového stavu zisteného riadnym, zákonným spôsobom vykonaným dokazovaním, súdy dospeli k skutkovým zisteniam nad rámec skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, a teda postupovali v rozpore s ust. § 153 ods. 1 O. s. p. Zároveň dovolateľ poukázal na to, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou spočívajúcou v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo vydané v rozpore s ust. § 153 ods. 1 a ust. § 157 ods. 2 O. s. p., preto je nepreskúmateľné. Predmetnú vadu rozhodnutia súdu prvého stupňa žalobca vidí v absencii odkazu súdu na použité právne normy, a teda v napadnutom rozhodnutí absentuje právne posúdenie veci, čím je splnený dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Dovolateľ skonštatoval, že rovnako prvostupňový, aj odvolací súd zaťažili rozhodnutia vadou nepresvedčivosti, nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti. Podľa dovolateľa malo uvedené za následok odňatie jeho práva na súdnu ochranu.

18. Dovolateľ považuje napadnuté rozhodnutia súdov za nesprávne a v rozpore so skutočným stavom veci. Opakovane namietal právny úkon žalovaného v 2. rade vo forme výzvy, ktorý nebol riadne vykonaný vo vzťahu k žalobcovi. Uvedený právny úkon by sa stal perfektným, a teda platným, podľa tvrdení dovolateľa, až po súčasnom splnení podmienky jeho riadneho odoslania a doručenia správne adresátovi, t. j. žalobcovi ako druhej zmluvnej strane, ktorej mal byť určený. Dovolateľ trvá na tom, že výzva nebola nikdy riadne vykonaná, ani doručená do vlastných rúk žalobcu ako adresáta, voči ktorému mal byť tento právny úkon vykonaný a určený. Dovolateľ zdôraznil, že doručovanie zásielky (výzvy) tretej fyzickej osobe (Ing. V. S.), nemožno v zmysle zákona spájať žiadne právne účinky voči žalobcovi.

19. Úvahy súdov, v zmysle ktorých bola zápisnica č. 8/2000 z rokovania predstavenstva žalobcu plnomocenstvom udeleným Ing. V. S., dovolateľ namieta ako nepodložené zákonným ustanovením. V tejto súvislosti dovolateľ podotkol, že vo všeobecnosti zápisnice zo zasadnutia predstavenstva obchodnej spoločnosti majú interný charakter, a preto nie sú prístupné tretím osobám, tzn., že tretie osoby nemajú právo oboznamovať sa s ich obsahom. Inými slovami, obsah zápisníc nie je určený, ani adresovaný tretím osobám, nakoľko podliehajú obchodnému tajomstvu. Dovolateľ má za to, že súdy postupovali pri posudzovaní veci jednostranne, neprihliadali na všetky dôkazy a skutočnosti, ktoré boli v čase rozhodovania súdov známe, a teda pri hodnotení dôkazov postupovali v rozpore s ust. § 132 O. s. p.

20. S odkazom na ust. § 122 Občianskeho zákonníka dovolateľ namieta právny názor odvolacieho súdu, týkajúci sa posúdenia plynutia jednomesačnej lehoty. Rovnako dovolateľ nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého zákon neustanovuje, že by záložný veriteľ mohol práva jemu prislúchajúce vykonávať až po vykonaní zmeny v centrálnom depozitári. Dovolateľ odporuje aj to, že splnením ručiteľského záväzku sa ručiteľ stáva záložným veriteľom. Vzhľadom na uvedené dovolateľ namieta postavenie žalovaného v 1. rade ako záložného veriteľa, a tým aj akékoľvek ďalšie právne úkony ním uskutočnené, ktoré sa týkali výkonu záložného práva žalovaným v 1. rade na predmetné cenné papiere alebo na tento výkon záložného práva nadväzovali. Tieto právne úkony dovolateľ považuje za protiprávne a neplatné.

21. Zdôraznil, že nakoľko v konaní nebola ustálená výška škody, ktorá žalobcovi vznikla, nebola preto stanovená ani tarifná hodnota veci, ako základ pre výpočet tarifnej odmeny advokáta za poskytnuté úkony právnej služby. Vzhľadom na uvedené dovolateľ namieta súdom priznanú odmenu advokáta počítanú z tarifnej hodnoty veci, ktorej výšku nemožno presne a bez pochybností ustáliť.

22. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý zastáva názor, že dôvody uvádzané žalobcom v jeho dovolaní podľa ust. § 237 ods. 1 písm. g/ a f/ O. s. p. nezakladajú prípustnosť dovolania. Žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení uviedol, že odňatie základného práva na zákonného sudcu zakladá možnosť podania ústavnej sťažnosti, ktorú dovolateľ využil. Predmetné konanie bolo na Ústavnom súde Slovenskej republiky vedené pod sp. zn. I. ÚS 126/2015, avšak Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť žalobcu odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Zároveň žalovaný v 1. rade poznamenal, že žalobcom tvrdené nesprávne právne hodnotenie veci v dovolaní nezakladá prípustnosť dovolania a nestotožnil sa s dovolateľom v otázke týkajúcej sa výšky priznaných trov konania, ani výpočtovému základu z predmetu konania. V závere uviedol, že nakoľko dovolateľ neosvedčil zákonnú prípustnosť dovolania, navrhuje dovolanie žalobcu odmietnuť.

23. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný v 2. rade, v ktorom sa plne stotožnil názorom odvolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí a považuje dovolanie žalobcu za účelové a skutočnosti v ňom uvedené za nesprávne. Zastáva názor, že dovolanie nie je prípustné, nakoľko žalobcovi nebola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., ani v konaní nerozhodoval vylúčený sudca a súd nebol nesprávne obsadený v zmysle ust. § 237 písm. g/ O. s. p. Rovnako žalovaný v 2. rade zastáva názor, že nie sú dané ani dôvody dovolania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p., a že nie sú splnené podmienky na odklad vykonateľnosti v zmysle ust. § 243 O. s. p.

24. V súvislosti s dovolacou námietkou žalobcu, že mu bolo odňaté základné právo na zákonného sudcu žalovaný v 2. rade skonštatoval, že neboli dané dôvody na vylúčenie sudcu a za vadu spočívajúcu v nesprávnom obsadení súdu nemožno považovať situáciu, kedy vec prejednal a rozhodol sudca iný než ten určený rozvrhom práce súdu. Žalovaný v 2. rade poznamenal, že prípadné porušenie práva na zákonného sudcu by mohlo zakladať dôvod na podanie ústavnej sťažnosti, nie však dovolací dôvod zmätočnosti v zmysle ust. § 237 písm. g/ O. s. p.

25. K tvrdeniu žalobcu v dovolaní, že mu v konaní neboli doručované písomnosti a súdy nevykonali rozhodujúci dôkaz (výsluch svedka) žalovaný v 2. rade uviedol, že podľa Občianskeho súdneho poriadku má súd povinnosť doručovať písomnosti protistrane len v prípade, ak z hľadiska ich obsahu majú podstatný význam pre výsledok sporu (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. decembra 2010, sp. zn. 5Cdo/231/2010), pričom všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania súdy nie sú povinné vykonať, pokiaľ ich vykonanie nepovažujú za potrebné za účelom zistenia skutkového stavu, resp. ak sa už v určitom štádiu konania javia nadbytočnými. Žalovaný v 2. rade zároveň poznamenal, že nesprávne hodnotenie dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 O. s. p.

26. Podľa názoru žalovaného v 2. rade bolo rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania v odvolacom konaní v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Ako nedôvodnú považuje

žalovaný v 2. rade námietku dovolateľa ohľadom nedodržania lehoty podľa ust. § 156 ods. 3 O. s. p. odvolacím súdom na oznámenie miesta a času vyhlásenia rozsudku, nakoľko sa toto oznámenie zverejňuje na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Z dôvodu vyhotovenia fotokópie celého súdneho spisu žalobcom, žalovaný v 2. rade vidí argumentáciu žalobcu ohľadom nemožnosti vyjadriť sa k dôkazu (vyšetrovaciemu spisu) ako irelevantnú.

27. Ďalej skonštatoval, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd v napádaných rozhodnutiach riadne a dostatočne objasnili skutkový stav a právny základ týchto rozhodnutí, odpovedali na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ktoré mali pre vec podstatný význam, pričom napádané rozhodnutia sú podrobne a náležitým spôsobom odôvodnené v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Právne závery vyvedené súdom prvého stupňa a odvolacím súdom sú v napádaných rozhodnutiach podľa jeho názoru jasné, zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené a žiadna zo skutočností uvádzaných dovolateľom nezakladá dôvod zmätočnosti v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., a teda nezakladá prípustnosť dovolania v tejto veci.

28. V súvislosti s namietanou výškou náhrady trov konania žalobcom žalovaný v 2. rade poukázal na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 24. marca 2011, sp. zn. II. ÚS 538/10, v zmysle ktorého prekážkou nie je, že v súdnom konaní nebola hodnota veci zisťovaná. Žalovaný v 2. rade zároveň poznamenal, že dokazovanie ohľadom výšky škody nebolo potrebné vykonávať, nakoľko v konaní bolo preukázané a ustálené, že nárok žalobcu nie je daný.

29. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný v 4. rade, ktorý zastáva názor, že dovolanie prípustné nie je. S námietkou dovolateľa, o pridelení veci (ne)zákonnému sudcovi a nesprávnom obsadení súdu, sa odvolací súd podľa jeho názoru vysporiadal. Z námietky postupu súdu prvého stupňa, ktorým nedoručoval písomnosti, nie je zrejmé, ktorú konkrétnu písomnosť mal dovolateľ na mysli. Za nedôvodnú považoval žalovaný v 4. rade námietku dovolateľa o nedodržaní lehoty podľa ust. § 156 ods. 3 O. s. p. s odkazom na možnosť zistiť termín konania verejného vyhlásenia rozsudku cez webovú stránku súdu. Podľa žalovaného v 4. rade dovolateľ nepreukázal prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 a § 238 O. s. p. Tvrdenia dovolateľa o tom, že súdy nezisťovali výšku škody posúdil ako nedôvodné, pričom zastáva názor, že žalobca bol povinný preukázať výšku spôsobenej škody, ktorú žaloval.

30. K dovolaniu žalobcu zaslal súdu vyjadrenie aj žalovaný v 5. rade, ktorý skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie, ako aj ostatné súvisiace rozhodnutia sú správne, zákonné a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho i prvostupňového súdu. Uviedol, že v konaní k žiadnej z dovolateľom tvrdených väd konania nedošlo. Svoju pozornosť upriamil na to, že sa žalobca počas celého konania obmedzil iba na ničím nepreukázané, všeobecné a mechanicky opakované stručné tvrdenia. Žalobca v priebehu konania podľa žalovaného v 5. rade nespresnil, ani nepreukázal, akých protiprávných úkonov sa mal dopustiť. Z dôvodu, že žalobca žiadne dôkazy o porušení povinností žalovaným v 5. rade nepredložil, nemali sa preto prvostupňový súd, ani odvolací súd s čím vypoariadať. Nakoľko zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu elementárnych podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, žalovaný v 5. rade považuje žalobu za bezdôvodnú.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (ďalej len „dovolací súd“), [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

32. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 1. januára 2015 (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236 až ust. § 239 O. s. p.

33. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

34. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

35. Podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

36. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade zistenia dovolacím súdom, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, dovolací súd zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

37. Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, resp. v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

38. Podľa ust. § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak: a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska.

39. Podľa ust. § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak: a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) účinkov cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky.

40. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté potvrdzujúce rozhodnutia odvolacieho súdu nevykazujú znaky žiadneho z rozhodnutí podľa ust. § 238 a ust. § 239 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

41. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. Žalobca procesné vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O. s. p. nenamietal; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

42. S prihliadnutím na obsah podaného dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci bola žalobcovi súdom odňatá možnosť pred ním konať (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a v konaní rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát (ust. § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), pričom treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá samo tvrdenie

sporovej strany o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

43. V odvolaní žalobca vzniesol námietku spočívajúcu v tom, že zo spisu nie je zrejmé, prečo v čase vedenia veci zákonnou sudkyňou JUDr. Magdou Chudovou bola vec dňa 1. januára 2008 znova pridelená ako nevybavená vec po JUDr. Pavlovi Naďovi Mgr. Daniele Pristášovej. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že zákonnou sudkyňou má byť JUDr. Magda Chudová, a nie Mgr. Daniela Pristášová.

44. Právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

45. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

46. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

47. Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov správal, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

48. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoľovať posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

49. Ust. § 157 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí účastníkov konania jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozhodnutia slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

50. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

51. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zistil, že po podaní odvolania

žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd najskôr vec vrátil súdu prvej inštancie bez rozhodnutia, za účelom vyjadrenia, ako vec bola prideľovaná, vrátane odkazu na rozvrh práce v rozhodnom období. Po doručení vyjadrenia, sa odvolací súd na strane 16 a 17 napadnutého rozhodnutia zaoberal otázkou zákonného sudcu, pričom do odôvodnenia rozhodnutia prevzal vyjadrenie súdu prvej inštancie, avšak s už uvedenou odvolacou námietkou týkajúcou sa zákonného sudcu sa nevysporiadal adekvátne a neposkytol náležité odôvodnenie. Dovolací súd preto dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí, tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za preskúmateľné a odôvodnené.

52. Najvyšší súd Slovenskej republiky na doplnenie ďalej uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uverejnenej pod č. 460/1992 Zb. (ďalej len „ústava“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého slovenský preklad bol vyhlásený v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

53. Zmyslom práva na súdnu ochranu je predovšetkým umožniť každému reálny prístup k súdu a teda splniť aj tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu, čo znamená umožniť účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (porovnaj napr. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 14/01 zo dňa 23. augusta 2001, sp. zn. II. ÚS 132/02 zo dňa 13. novembra 2002, sp. zn. III. ÚS 171/2006 zo dňa 5. apríla 2007).

54. Právo na súdnu ochranu okrem ústavy (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd, ktorá je uvedená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb. (čl. 36 ods. 1), a dohovoru (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

55. Ust. § 1 O. s. p. upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

56. V zmysle ust. § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

57. Z obsahu spisu vyplýva, že súdu prvej inštancie bolo doručené dňa 4. októbra 2013 vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v 1. rade (č. l. 375-376 spisu), dňa 23. októbra 2013 vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v 2. rade (č. l. 383-384 spisu), dňa 8. októbra 2013 vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v 4. rade (č. l. 377 spisu), dňa 16. októbra 2013 vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v 5. rade (č. l. 378-379 spisu), k odvolaniu žalobcu (č. l. 364 spisu) proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 12. júna 2013, č. k. 16Cb/1/2012-336. Ďalej zo spisu vyplýva, že súdu prvej inštancie bolo doručené dňa 23. októbra 2013 vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v 2. rade (č. l. 385 spisu) a dňa 16. októbra 2013 vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v 5. rade (č. l. 380-381 spisu), k odvolaniu žalobcu (č. l. 362 spisu) proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 9. augusta 2013, č. k. 16Cb/1/2012-354.

58. Vyššie uvedené vyjadrenia žalovaných, súd prvej inštancie, ani odvolací súd, nedoručil. Z doposiaľ uvedeného je dostatočne zjavné, že súdy porušili právo žalobcu na spravodlivý proces, pretože v rozpore s princípmi rovnosti sporových strán mu nedoručili vyjadrenia k odvolaniam. Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozhodnutí, zo dňa 27. apríla 2010 v prípade Hudáková proti Slovenskej

republike, poukázal na to, že princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (pozri, napríklad Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, zo dňa 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I).

59. Právo na rovnosť v konaní je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a prejavuje sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd.

60. Zásada rovnosti sporových strán vyžaduje, aby jej uplatňovanie bolo koherentné vo všetkých štádiách občianskeho súdneho konania. Sporové strany majú právo na efektívny opravný prostriedok a na odvolacie konanie bez faktických a právnych prekážok.

61. Kontradiktórne konanie napokon vyjadruje aj zásadu, podľa ktorej účastníci musia mať možnosť nielen byť oboznámení s dôkazmi potrebnými na to, aby ich návrh bol úspešný, ale taktiež musia mať vedomosť o všetkých predložených dôkazoch a stanoviskách a vyjadriť sa k nim na účely ovplyvnenia rozhodnutia súdu. Podstatné je, že konkrétny dopad nedoručeného stanoviska na rozhodnutie súdu je iba málo dôležitý, pretože je na účastníkoch konania, aby posúdili, či sa budú, alebo nebudú k dokumentu vyjadrovať (Trančíková v. Slovenská republika, rozsudok zo dňa 13. januára 2015). Výnimkou je iba situácia, keď by udelenie takýchto práv a možností nemalo žiaden vplyv na výsledok konania, lebo prijatý právny prístup nebol predmetom diskusie (napr. Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., proti Slovenskej republike, I. ÚS 230/03. II. ÚS 249/2012). Spomínanou výnimkou by mohla byť napr. situácia, keby dovolanie bolo odmietnuté ako oneskorene podané, teda najvyšší súd by sa meritom dovolania vôbec nezaoberal (II. ÚS 249/2012).

62. Aj podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky pre posúdenie otázky, či nedoručením vyjadrenia žalovaného došlo k zásahu do práva na kontradiktórne konanie a na zachovanie princípu rovnosti zbraní sa nejaví ako podstatné, či vyjadrenie žalovaného obsahovalo niečo nové, resp. bolo iba opakovaním stanovísk už predtým prednášaných, a či sa pre meritórne posúdenie veci javil obsah vyjadrenia ako relevantný. Bolo totiž vecou sťažovateľa, ako by sa postavil k tvrdeniam žalovaného uvedeným v jeho vyjadrení na odvolanie (II. ÚS 299/2013).

63. Právo sporových strán na doručenie procesných vyjadrení ostatných subjektov k podaným odvolaniam, treba preto považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia sporovej strany druhej sporovej strane vytvára stav nerovnosti sporových strán v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces.

64. So zreteľom na uvedené dovolací súd konštatuje, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože odvolací súd mu v rozpore s princípmi rovnosti sporových strán a kontradiktórnosti konania, predmetné vyjadrenia žalovaných nedoručil.

65. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, v dôsledku čoho bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

66. Zistená procesná vada konania (nedostatočné odôvodnenie a nedoručenie vyjadrenia k odvolaniu druhej sporovej strane) zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnými procesnými vadami, nemôže byť považované za správne.

67. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnutý rozsudok a uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ust. § 449 ods. 1, ust. § 450 C. s. p.).

68. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (ust. § 453 ods. 3 C. s. p.).

69. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (ust. § 455 C. s. p.).

70. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.